

Arrest

nr. 288 433 van 3 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer waaruit blijkt dat verzoeker op 25 november 2021 vanwege onwettelijke binnenkomst werd geregistreerd in Italië.

Verzoeker werd op 15 februari 2022 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 8 februari 2022 werd een overnameverzoek gericht aan te Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 14 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-

verordening) mee in. Dit verzoek werd niet binnen de gestelde termijn beantwoordt waardoor Italië met toepassing van artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 2 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 mei 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

*naam: A. M. voornaam: A. geboortedatum: (...)1989
geboorteplaats: Salmas nationaliteit: Iran*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. M. A., verder de betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben, diende op 14.12.2021 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 15.02.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in november 2021 uit Iran vertrok en via Turkije eind november 2021 Italië bereikte. De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken gaf, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij er door de politie naar een hotel werd gebracht en later het bevel kreeg het grondgebied te verlaten. De betrokkene verklaarde dat hij na vijf dagen via Frankrijk doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met krachtens artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.11.2021 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië.

Op 08.02.2022 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties op basis van artikel 13(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening (EU) nr. 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 09.04.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene werd op 15.02.2022 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij op internet keek en las dat België de beste plaats is om asiel aan te vragen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij er geen kennissen heeft. Hij gaf aan dat hij nergens in Europa familie heeft, maar hij in België wel een paar vrienden heeft, en in Italië niemand kent. Hij verklaarde geen bezwaar te hebben tegen de manier van handelen in Italië. Hij gaf aan dat hij er normaal werd behandeld. De betrokkene gaf aan geen medische problemen te hebben. Hij verklaarde tijdens zijn reis steeds bang te zijn geweest voor verwijdering.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons overnameverzoek van 08.02.2022 op 09.04.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 22(7) van Verordening (EU) nr. 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont aan dat Italië de verplichting heeft om de betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen, zoals effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van de betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken indien de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indient.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers om internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We wijzen erop dat Italië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update in 2021, verder "AIDA-rapport" genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een andere bron is het rapport "Reception Conditions in Italy. Latest developments. Update of the report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy from January 2020" van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie OSAR (Bern/Palermo, 10 juni 2021, hierna "OSAR-rapport" genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Verder verwijzen we naar het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council (Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Volgens het AIDA-rapport kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione") (blz. 40-41). Volgens het AIDA-rapport dat in 2021 werd gepubliceerd, dienden in 2020 26963 personen een verzoek om internationale bescherming in Italië in, tegenover 42783 in 2019, hetgeen een aanzienlijke daling is (zie blz. 8 van het AIDA-rapport van 2021 en blz. 8 van het AIDA-rapport van april 2020, beide te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>).

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het rapport stelt dat in geval van een overname, waarbij de persoon geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in of doorreis door Italië, zoals het geval is in het dossier van de betrokkene, de betrokkene de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure (blz. 70). Volgens het rapport werden in 2020 1366 personen door andere lidstaten aan Italië overgedragen. Dat is een kwart van het aantal voor 2019 (blz. 60). Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdrachten effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een verzoek om internationale bescherming na overdracht, wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (blz. 41) en er worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase van formele registratie, een vertraging waardoor verzoekers mogelijk geen toegang hebben tot het opvangsysteem en systeem voor gezondheidszorg (blz. 41).

We wijzen erop dat er volgens het AIDA-rapport de afgelopen jaren extra inspanningen zijn gedaan op dit gebied, onder meer door de inzet van EASO voor de verbalizzazione (blz. 41), en dat het aantal verzoeken om internationale bescherming volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019 (zie bovenvermelde cijfers).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen wat toegang tot de procedure betreft, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene verklaarde dat hij door de politie naar een hotel werd gebracht en na vijf dagen Italië verliet. We merken op dat de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië en derhalve niet onder de Opvangrichtlijn viel.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming is met de wet 173/2020 aanzienlijk gewijzigd op het gebied van toegang tot het (tweedelijns)opvangsysteem en het type en niveau van diensten in de accommodatiefaciliteiten van de eerste en tweede fase. Het opvangsysteem heet nu SAI (System of accommodation and integration). Het opvangsysteem omvat drie fasen: de fase van eerste hulp en identificatie, de fase van bijstand bij het opstarten van de asielprocedure en verblijf in overheidscentra van de eerste fase, en de echte opvangfase in kleinere centra van het SAI-systeem (blz. 99). Volgens het rapport is het nog steeds zo dat het SAI-systeem voornamelijk wordt beschouwd als een systeem voor begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen (blz. 100). Dit betekent echter niet dat de betrokkene zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. We wensen erop te wijzen dat de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan de Italiaanse instanties zal worden overgedragen en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang (blz. 69). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen (blz. 8-9). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers die een volgend verzoek indienen, kunnen worden ondergebracht in een opvangcentrum als er plaats is (blz. 89) en dat tegen een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang beroep kan worden ingediend en de verzoeker daarbij kosteloze rechtsbijstand kan worden geboden (blz. 110). We wensen te benadrukken dat de betrokkene, aangezien hij nog geen verzoek om internationale bescherming in Italië indiende, nog niet onder de Opvangrichtlijn viel.

Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en meldt dat het aantal aankomsten in Italië in 2019 extreem laag was. Het meldt tevens dat problemen met betrekking tot toegang tot opvang niet meer te maken hebben met een tekort aan plaatsen, maar vaak met problemen in verband met de registratie van een verzoek om internationale bescherming (blz. 120). Het rapport meldt dat de materiële opvangvoorzieningen sterk kunnen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de beheerder van het centrum (blz. 122 van het AIDA-rapport, blz. 6 van het OSAR-rapport). Volgens het rapport zijn de centra voor eerste opvang grote collectieve centra die vaak afgelegen zijn en er wordt melding gemaakt van overbevolking in de opvangcentra van de overheid en kwaliteitsproblemen (blz. 123).

We zijn van oordeel dat de bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat er zich problemen kunnen voordoen inzake opvang, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Lezing van de genoemde rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang.

Met betrekking tot het OSAR-rapport, dat ruime aandacht besteedt aan de ervaringen van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, merken we op dat het rapport voornamelijk een actualisering betreft van het rapport van januari 2020. We wijzen erop dat de door de auteurs van de OSAR-rapporten van 2020 en 2021 als systemische tekortkomingen geclassificeerde omstandigheden al werden aangehaald in het OSAR-rapport van augustus 2016. Toch oordeelde het EHRM dat overdrachten aan Italië in de toenmalige context geen schending van artikel 3 van het EVRM betekenden en de omstandigheden niet konden worden beschouwd als systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk en H. e.a. tegen Zwitserland, 07.06.2018, nr. 67981/16).

Betreffende het rapport "Mutual Trust is still not enough" van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council merken we op dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden heeft en dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel

21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene. Op geen enkele manier toont de betrokkene aan dat zijn situatie vergelijkbaar zou zijn met de situaties beschreven in het rapport. Tijdens zijn gehoor op 15.02.2022 gaf de betrokkene aan dat geen medische problemen heeft. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op zijn gezondheidstoestand.

Het AIDA-rapport stelt dat de Italiaanse wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming en dat zij passende toegang hebben tot gezondheidszorg in de praktijk. Het rapport vermeldt dat zij op dezelfde manier toegang tot gezondheidszorg hebben als Italiaanse burgers. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen verzoekers die verblijven in een opvangcentrum en verzoekers die buiten het opvangsysteem vallen (blz. 127). Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de gezondheidszorg bemoeilijken. Een belangrijk obstakel is de eerder genoemde vertraging bij de registratie van een verzoek (blz. 128). We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de toegang tot en de kwaliteit van de medische voorziening in Italië, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat in het geval van de betrokkene een overdracht aan Italië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Italië, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij op internet keek en las dat België de beste plaats is om asiel aan te vragen. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij er geen kennis heeft. Hij gaf aan dat hij nergens in Europa familie heeft, maar hij in België wel een paar vrienden heeft. We herhalen in dit verband dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken gaf in Italië. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Italiaanse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd.

De betrokkene verklaarde dat hij tijdens zijn reis steeds bang is geweest voor verwijdering. In dat verband wijzen we erop dat het stilzwijgend akkoord van Italië impliceert dat Italië de verplichting heeft om de betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende relingen, zoals effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van

de betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken indien de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indient en hem niet zullen verwijderen zonder een gedegen onderzoek van zijn verzoek.

De betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Italië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Italië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Italië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

In verband met het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 merken we op dat de uitspraak geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Italië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten (4)."

Op 28 oktober 2022 treft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beschikking waarin wordt bepaald dat het beroep onontvankelijk lijkt te zijn aangezien binnen de overdrachtstermijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dus bij de Belgische autoriteiten ligt.

Verweerder dient een vraag tot horen in. Hij stelt de Raad in kennis van het feit dat op 27 juni 2022 de overdrachtstermijn van de Dublintransfer is verlengd met achttien maanden. De zaak werd terugverwezen naar de algemene rol.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

Verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert een kennelijke appreciatiefout aan en de schending van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van de artikelen 1 tot 4 en 8 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.1, 13 (1), en 17.1 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin III), van de artikelen 51/5, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Aangehaalde normen

Artikel 33 van de Geneefse Conventie:

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Artikel 3 van het EVRM voorziet het verbod op foltering:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikelen 1 tot 4 van het Handvest voorzien:

"Menselijke waardigheid

Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.

Recht op leven

Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.

Recht op menselijke integriteit

Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- het verbod van het reproductief klonen van mensen.*

Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 18 van het EU-Handvest:

"Asielrecht

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

Artikel 3.2 van de Dublin-Verordening:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 13.1 van de Dublin Verordening:

"Wanneer is vastgesteld ,aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in

Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Artikel 17.1 van de Dublin-Verordening:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet", het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd." Verzoekende partij tevens te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

"Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public ; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable" (RV nr 126157, 8.12.2013)

Artikel 51/5 §4 Vw :

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft."

Artikel 62 Vw :

"§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Artikel 74/13 Vw :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/14 Vw :

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd nietontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven:

"veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause" (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; " [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; "le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce" (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen "doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs " (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet" (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. Ontwikkeling van het middel

2.1. Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt het artikel 33 van de Geneve Conventie, het non-refoulementbeginsel, artikelen 18 van de Dublin Verordening en 51/5 §4 Vw, is niet op geldige wijze gemotiveerd, is onbegrijpelijk en is tegenstrijdig daar verwerende partij een bevel om het (Schengen) grondgebied te verlaten neemt en geen overdrachtsbesluit :

"Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse instanties."

Verzoeker wordt verwacht zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten buiten het Schengengebied, wat onmogelijk is en niet kan, in strijd met de toepasselijke normen.

Ofwel is de motivering tegenstrijdig, hij moet het Schengen-grondgebied verlaten en naar Italië gaan, ofwel is de bestreden beslissing onwettig daar hij het Schengen-grondgebied moet verlaten.

De bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2. Tweede onderdeel

De termijn van 10 dagen voorzien in het bevel om het grondgebied bepaald, en niet op passende manier gemotiveerd.

De keuze van deze termijn is niet gemotiveerd door verwerende tegenspraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 Vw die de termijnen van beslissingen tot verwijdering regelt, voorziet een "basistermijn" van 30 dagen (§1).

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals wat de titel van de beslissing en de beslissing zelf verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, en geen "beslissing tot overdracht" zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw.

Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan.

Zelfs in toepassing van artikel 51/5 §4 Vw, moet verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Italiaanse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.

In een arrest nr 187 290 dd 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

2.8. In casu kan de Raad enkel, samen met verzoekster, vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt dat verzoekster "onmiddellijk het grondgebied van België [dient] te verlaten" - waarbij aldus geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend - doch dat de bestreden beslissing zich in stilzwijgen hult omtrent zowel de juridische als de feitelijke grondslag voor deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In deze kan de Raad niet inzien op welke wijze verzoekster op grond van voorliggende (gebrek aan) motivering, in staat zou moeten zijn kennis te kunnen nemen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Verzoekster stelt terecht dat kan worden verwacht dat verweerder motiveert waarom hij ervoor opteert te kiezen voor een termijn van nul dagen voor vrijwillig vertrek. De Raad dient op te merken dat verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist dat elke juridische en feitelijke overwegingen aangaande de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek ontbreekt. Verweerder beperkt er zich toe te stellen dat verzoekster geen actueel belang bij haar grief heeft, gelet op het gegeven dat op heden de maximum toegestane termijn van 30 dagen reeds is verstreken. Dit betoog volstaat niet om verzoekster haar belang bij haar grief te ontnemen. Verweerder gaat er in deze aan voorbij dat de afwezigheid van het toekennen, van een termijn voor vrijwillig vertrek niet louter gevolgen heeft inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch levens andere verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebrengt. Zo vormt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/11. §1, tweede lid, 1e van de Vreemdelingenwet immers een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod zoals verzoekster reeds terecht opmerkt in haar verzoekschrift. Verzoeksters belang kan in casu dan ook niet worden teruggebracht tot de loutere bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch vindt tevens een grondslag in de mogelijkheid van verweerder om hierop een inreisverbod te enten. In het licht hiervan merkt de Raad op dat verzoekster nog steeds een actueel belang bij haar grief kan laten gelden.

2.9. Gelet op bovenstaande is een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. aangetoond. Deze vaststelling volstaat reeds - mede gelet op bovenstaande uiteenzetting, waaruit is gebleken dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan voortbestaan zonder een beslissing inzake de vrijwillige uitvoeringstermijn ervan - opdat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.3. Derde onderdeel

Schending van artikel 51/5 §4 VW, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het artikel 62 Vw daar verwerende partij een « bevel om het grondgebied te verlaten » neemt zonder de adequate

wetsbepaling die aan verzoeker toegepast wordt te vermelden en zonder dat artikel 51/5, §4 Vw een geldige wettelijke grondslag kan zijn voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is vervolgens onwettig en moet vernietigd worden.

2.4. Vierde onderdeel

Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 en 18 van de Handvest, alleen en gepaard met artikelen 3.2, 13.1 en 17.1 van de Dublin-verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Italië door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest, *quod non in casu*.

Er blijkt niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij op afdoende wijze de opvangvoorwaarden van "gedublineerde" personen die terug naar Italië keren heeft geanalyseerd, noch de opvangvoorwaarden die verzoeker zal kennen zou hij terug naar Italië moeten gaan.

Gezien de volgende informatie (die voortvloeien uit objectieve recentere bronnen), die in acht moesten genomen worden door verwerende partij, had ze artikels 3.2 en 17.1 moeten toepassen aan de situatie van verzoeker.

2.4.1 Leef- en opvangomstandigheden in Italië voor asielzoekers

De leef- en opvangomstandigheden van asielzoekers in Italië zijn al jaren zeer slecht.

In *Tarakhel tegen Zwitserland* (EHRM, 4 november 2015, nr. 29217/12), oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat dit het geval was in Italië:

"Hoewel de structuur en de algemene situatie van de opvangregelingen in Italië op zich dus geen belemmering kunnen vormen voor alle uitzettingen van asielzoekers naar dat land, doen de hierboven beschreven gegevens en informatie toch ernstige twijfels rijzen over de huidige capaciteit van het systeem. Bijgevolg kan volgens het Hof de mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal asielzoekers zonder onderdak of onderdak in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy, of zelfs in onwaardige of gewelddadige omstandigheden, wordt achtergelaten, niet als ongegrond worden afgewezen (§115)."

Het Hof erkende dat de Italiaanse staat moeilijkheden ondervond bij de opvang van asielzoekers en dat er sprake was van systeemgebreken. Het Hof erkende ook dat deze tekortkomingen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen vormen, met name voor asielzoekers met bijzondere behoeften.

Het Hof was ook van oordeel dat een passende analyse van de omstandigheden van de overdracht moet worden uitgevoerd voordat de asielzoekers naar Italië worden gezonden.

Bovendien heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in twee arresten van 19 maart 2019 (*Jawo*, C-163/17, en *Ibrahim, Sharqawi en anderen, en Madamadov*, gevoegde zaken C-297/17, C-319/17 en C-428/17) geoordeeld dat een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan de lidstaat die normaliter bevoegd is om zijn asielerzoek te behandelen, wanneer de te verwachten levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten, hen zouden blootstellen aan een situatie van extreme materiële ontbering die in strijd is met het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling.

De actualiteit heeft herhaaldelijk aangetoond dat de Italiaanse staat niet langer in staat is om asielzoekers en erkend vluchtelingen onder goede omstandigheden op te vangen. In haar laatste verslag van 21 januari 2020 beveelt bijvoorbeeld de Zwitserse NGO OSAR aan om af te zien van overdrachten naar Italië (stuk 4).

OSAR zei in een persbericht van 21.01.2020 dat de Lidstaten zich moeten onthouden van het overbrengen van asielzoekers naar Italië, zeker voor mensen met een kwetsbaar profiel:

"Les personnes requérantes d'asile en Italie font face à des conditions de vie misérables. Le Tribunal administratif fédéral a ainsi dernièrement demandé au Secrétariat d'Etat aux migrations (SEM) de se pencher de manière plus approfondie sur la situation en Italie. Comme en atteste un rapport publié récemment par l'Organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR), les personnes requérantes d'asile renvoyées en Italie dans le cadre d'une procédure Dublin ont rarement accès à un hébergement adéquat et leurs droits fondamentaux ne sont pas garantis. C'est pourquoi l'OSAR recommande de renoncer aux transferts vers l'Italie.

(...) L'OSAR a ainsi constaté qu'il n'existait plus d'hébergements adéquats, en particulier pour les personnes requérantes d'asile vulnérables, telles que les familles avec des enfants en bas âge ou les victimes de la traite des êtres humains. En outre, les personnes qui ont déjà été hébergées en Italie avant de poursuivre leur route vers un autre pays perdent leur droit à une place d'hébergement et donc à toutes les prestations de l'État. Elles risquent ainsi fortement de subir des violations des droits humains.

Le système social italien repose sur la solidarité familiale. Or, les personnes requérantes d'asile n'ont pas de famille sur place pour les soutenir. Elles se retrouvent ainsi souvent dans une situation de grande précarité, même si elles bénéficient d'un statut de protection, et sont exposées à un risque d'exploitation et de dénuement matériel extrême."

Vrije vertaling :

"Asielzoekers in Italië hebben te maken met miserele levensomstandigheden. De federale administratieve rechtbank heeft daarom onlangs het Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) gevraagd om de situatie in Italië nader te onderzoeken. Zoals blijkt uit een recent rapport van de Zwitserse organisatie voor vluchtelingen hulp (OSAR), hebben asielzoekers die naar Italië zijn teruggekeerd in het kader van een Dublin-procedure zelden toegang tot adequate huisvesting en zijn hun fundamentele rechten niet gewaarborgd. Het OSAR beveelt daarom aan om de overdrachten naar Italië stop te zetten.

(...) De SRO constateerde dus dat er geen adequate huisvesting meer was, met name voor kwetsbare asielzoekers, zoals gezinnen met jonge kinderen of slachtoffers van mensenhandel. Bovendien verliezen personen die al in Italië zijn gehuisvest voordat zij hun reis naar een ander land voortzetten, hun recht op een verblijfplaats en dus op alle staatsuitkeringen. Hierdoor lopen zij een groot risico op schendingen van de mensenrechten.

Het sociale stelsel in Italië is gebaseerd op gezinssolidariteit. Asielzoekers hebben echter geen gezin om in hun levensonderhoud te voorzien. Ze bevinden zich vaak in een zeer precarie situatie, zelfs als ze de beschermingsstatus krijgen, en staan bloot aan het risico van uitbuiting en extreme materiële ontbering".

Een rapport van OSAR van 10 juni 2021 die het vorige rapport van januari 2020 actualiseert bevestigt de vaststellingen die gedaan werden in het rapport van 2020 (stuk 5) :

"Les requérant-e-s d'asile transférés vers l'Italie en vertu du règlement Dublin III seront très probablement placés dans un CAS, car il n'y a pas de nouveaux projets dans le système SAI et parce que les places disponibles dans l'ancien système SPRAR sont insuffisantes. De nombreuses organisations de protection des droits des requérant-e-s d'asile ont toutefois souligné que l'accès à un CAS n'est pas toujours garanti pour les requérant-e-s d'asile qui sont transférés vers l'Italie, ceux-ci étant souvent livrés à eux-mêmes à leur arrivée dans les aéroports et restant donc sans aucun hébergement."

Vrije vertaling :

"Asielzoekers die op grond van de Dublin III-verordening naar Italië worden overgebracht, zullen hoogstwaarschijnlijk in een SAC worden geplaatst, omdat er geen nieuwe projecten zijn in het IASysteem en omdat er niet genoeg plaatsen beschikbaar zijn in het vroegere SPRAR-systeem. Talrijke organisaties voor de bescherming van de rechten van asielzoekers hebben er herhaaldelijk op gewezen dat de toegang tot een SAC niet altijd gewaarborgd is voor asielzoekers die naar Italië worden

overgebracht, aangezien zij bij aankomst op de luchthavens vaak aan hun lot worden overgelaten en dus zonder huisvesting blijven."

OSAR maakt de volgende aanbevelingen (onze nadruk) :

"En raison des manquements persistants dans le système d'accueil décrits et des difficultés supplémentaires causées par la pandémie de Covid-19 en Italie, l'OSAR et borderline-europe maintiennent leurs recommandations :

- Les renvois de requérant-e-s d'asile vulnérables vers l'Italie doivent être évités et la clause de souveraineté de l'ordonnance (droit d'admission directe) devrait être appliquée de manière proactive lorsque le renvoi d'un-e requérant-e d' comporte un risque de violation de ses droits de l'homme.
- Les conditions d'accueil restent très précaires pour les requérant-e-s d'asile qui doivent être expulsés vers l'Italie. Il convient donc d'éviter les transferts de manière générale, sauf s'il est possible de déterminer en détail et au cas par cas que l'hébergement de la personne peut être garanti en dehors d'un hébergement d'urgence. En particulier lors du transfert de requérant-e-s d'asile vulnérables, il est nécessaire d'obtenir des autorités italiennes la garantie individuelle que les conditions d'accueil sont conformes aux dispositions pertinentes du droit international et européen.
- Les titulaires d'une protection internationale en Italie devraient également bénéficier d'une évaluation détaillée des conditions qui les attendent en Italie en cas de refoulement, afin de déterminer la légalité du refoulement au cas par cas. Les transferts qui conduisent à se retrouver sans-abri, faute de garanties d'hébergement, doivent être évités car les personnes touchées sont confrontées à des difficultés - matérielles extrêmes, aggravées par la pandémie de Covid-19 et la mauvaise situation économique générale de l'Italie, et n'ont guère de chances de subvenir à leurs besoins par le travail et de mener une vie autonome."

Vrije vertaling :

"Wegens de aanhoudende tekortkomingen in het beschreven opvangsysteem en de bijkomende moeilijkheden als gevolg van de Covid-19-pandemie in Italië, handhaven OSAR en borderline-europe hun aanbevelingen:

- Uitzetting van kwetsbare asielzoekers naar Italië moet worden vermeden en de soevereiniteitsclausule van de verordening (recht op rechtstreekse toelating) moet proactief worden toegepast wanneer de verwijdering van een kwetsbare asielzoeker naar Italië een risico van schending van zijn of haar mensenrechten inhoudt.
- De opvangomstandigheden blijven zeer precair voor asielzoekers die naar Italië zullen worden gedepoteerd. Overdrachten moeten daarom in het algemeen worden vermeden, tenzij in detail en geval per geval kan worden vastgesteld dat de huisvesting van de betrokkene buiten de noodopvang kan worden gegarandeerd. Met name bij de overdracht van kwetsbare asielzoekers moeten van de Italiaanse autoriteiten individuele garanties worden verkregen dat de opvangvoorzieningen in overeenstemming zijn met de desbetreffende bepalingen van het internationale en Europese recht.
- Personen die in Italië internationale bescherming genieten, moeten ook in aanmerking komen voor een gedetailleerde beoordeling van de omstandigheden die hen in Italië te wachten staan in geval van refoulement, zodat de wettigheid van refoulement per geval kan worden bepaald.
- Overdrachten die leiden tot dakloosheid wegens gebrek aan huisvestingsgaranties moeten worden vermeden, aangezien de getroffen personen geconfronteerd worden met extreme materiële ontberingen, nog verergerd door de Covid-19-pandemie en de algemene slechte economische situatie van Italië, en weinig kans hebben om in hun levensonderhoud te voorzien door middel van werk en het leiden van een onafhankelijk leven."

België moet zich vervolgens onthouden om verzoeker naar Italië terug te sturen. Men moet ook rekening houden met het "anti-migranten" sfeer dat duidelijk rondloopt in Italië en des te meer sinds de verkiezing van Meneer SALVINI.

Deze aanbeveling stoelt namelijk op verschillende vaststellingen:

2.4.1.1 Stroom van asielzoekers en van Dublinterugkeerders heeft consequentie op toegang tot asielprocedure

Wat de toegang tot het grondgebied betreft, meldt het AIDA-rapport "Country Report Italy Update 2020" (stuk 6, pg. 26) dat:

"In 2020, 34,154 persons disembarked in Italy, an increase compared to 2019 (11,471) and 2018 (23,370), but still considerably lower than 2017(119,369). In 2020 there were 26,963 asylum applicants."

Het aantal asielverzoeken dat in 2021 werd ingediend, is echter aanzienlijk gestegen, onder meer in Italië, dat op twee na het hoogste aantal asielverzoeken heeft ingediend (stuk 3) :

"In September 2021, there were 60 800 first-time asylum seekers applying for international protection in the EU Member States, a 58% increase compared with September 2020 (38 600 firsttime applicants) and +21% compared with August 2021 (50 200). September was the first month during the COVID-19 pandemic where the number of applications exceeded the last pre-pandemic level of February 2020 (55 700) and also the level observed in September 2019 (54 500).

(...) With 13 800 first-time applicants registered in September 2021, Germany accounted for nearly one quarter (23%) of all first-time applicants in the EU. This was closely followed by France (12 800, or 21%), ahead of Italy (6 300, or 10%) and Spain (6 200, or 10%). These four Member States together accounted for almost two-thirds of all first-time applicants in the EU."

Men kan ook lezen dat de Italiaanse autoriteiten proberen asielzoekers naar Griekenland terug te keren (stuk 6, pg. 32 - eigen onderstreping):

"As monitored by ASGI, No Name Kitchen, Ambasciata dei Diritti di Ancona and Associazione SOS Diritti, refoulements continue to be carried out from Italy to Greece at Adriatic maritime borders. In 2021, réadmissions and refoulements were recorded to Albania and Croatia. Access to the asylum procedure and to asylum information is very poor and transfers or re-admissions are being immediately executed to send foreign nationals back to Greece."

Terugzending van migranten gebeurt op alle manieren, of de persoon nu per vliegtuig, per boot of over land aankomt (stuk 6, pg. 36 - eigen onderstreping):

"Many migrants attempting to cross the borders with France, Austria and Switzerland have been subject to rejection at the border, often with the use of violence."

Het OSAR-verslag (stuk 4) zei ook dat Italië het land blijft dat de meeste "Dublin-terugkeer" uit andere lidstaten ontvangt:

"In addition to first arrivals registered in Italy, asylum seekers are returned to Italy under the Dublin III Regulation. In 2018, Italy recorded a 57.4% increase in the number of incoming requests. It was the country with the largest number of incoming requests in the EU under the Dublin procedure (41,911), and accepted 83% of these requests (34,786). In the same year, Italy also had the largest absolute differences between the number of incoming and outgoing transfers (6,162). This means that Italy receives more asylum seekers through the Dublin procedure than that it transfers to other Member States." (stuk 4, pg. 22)

Met betrekking tot asielzoekers die in Italië aankomen, wordt gesteld dat zij niet altijd toegang hebben tot de procedure (stuk 6, pg. 16) :

"The closure of the Questura - in light of the pandemic - ordered in March 2020, by the Ministry of Interior's (Moi) Circulars caused difficulties, delays and in many cases the impossibility of accessing the asylum procedure at all. Nevertheless, some Civil Courts, such as the one of Rome, ordered the Questura to register the asylum application"

De toegang tot de asielprocedure voor "dublinés" is eveneens problematisch (stuk 6, pg. 69-70 - eigen onderstreping):

"Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers have only few days to appear there; reported cases

refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, adding further obstacles to reach the competent Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport.

Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken.

In "take charge" cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country, he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant by the authorities and be notified an expulsion order.

In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (*irreperibile*). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been concluded, the new application will be considered a Subsequent Application.

In "take back" cases where the person's asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission, if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the notification procedure (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (*irreperibile*), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura."

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft aangegeven, wordt er in het AIDA-rapport op gewezen dat personen die aan een Dublin-procedure in Italië zijn onderworpen, in de praktijk ernstige moeilijkheden kunnen ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure (stuk 6 dossier, pg. 69):

"It should be noted that if returnees used to live in asylum seekers' reception centres before leaving Italy, they could encounter problems on their return in submitting a new accommodation request. In fact, due to their first departure and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system.

In January 2020, the Swiss Refugee Council published an update about their monitoring of the situation on reception conditions in Italy, also in relation to Dublin returnees, that generally confirms the findings of their previous monitoring. They further reported that in Italy until now there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system."

In dezelfde geest heeft uw Raad in een arrest van 15 januari 2019 (RvV 215.169), waarin de opschorting van een besluit tot overdracht aan Italië werd bevolen, gewezen op de moeilijkheden bij de registratie van asielaanvragen in Italië na een overdracht uit Dublin en op de aanzienlijke gevolgen die dit heeft voor de toegang tot de asielprocedure:

"De Raad stelt vast dat uit het gevoegde AIDA-rapport blijkt dat toegang tot gezondheidszorg, anders dan de uiterst dringende medische zorg, samenhangt met de formele registratie van het beschermingsverzoek die veel later kan plaatsvinden dan het eigenlijke indienen van het beschermingsverzoek. Het schema in het AIDA-rapport op p. 24 vermeldt een termijn die varieert tussen een week en meer dan zes maanden. Verder blijkt uit het hoofdstuk "health care" uit hetzelfde rapport dat het recht op medische verzorging weliswaar in theorie wordt verkregen op het ogenblik van de registratie van het beschermingsverzoek, maar "very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code, assigned by Questuras when formalising the asylum application". Er is blijkbaar sprake van het toekennen van een bepaalde tax code, die volgens dit rapport aanleiding geeft tot het verhinderen of ernstig vertragen van toegang tot de gezondheidszorg als fundamenteel recht.

Uit het voorgaande blijkt prima facie dat de gemachtigde erkent dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van het beschermingsverzoek bij Dublin-terugkeerders en dat de registratie van het beschermingsverzoek samenhangt met toegang tot de gezondheidszorg.

Er blijkt prima facie dat het niet is uitgesloten dat tussen het ogenblik van het doen van het beschermingsverzoek en de registratie ervan een termijn ligt die varieert van een week tot meer dan zes maanden. De Raad stelt prima facie bijgevolg vast dat indien men een dringende medische opvolging behoeft, anders dan degene die valt onder de spoedgevallen, dit potentieel maanden kan duren vooraleer men daadwerkelijk toegang heeft tot de nodige medische zorgen."

De afwezigheid van plaatsen in opvangcentra door de overbevolking en de inefficiëntie van het recht tot financiële hulp in geval van afwezigheid van materiële hulp belemmeren tevens de toegang tot het indienen van een asielaanvraag. Deze systemische gebreken verplichten de asielzoekers om op straat te verblijven, zonder propere informatie.

2.4.1.2 Opvang

Verschillende AIDA-verslagen over de situatie van migranten in Italië tonen aan dat de opvang van asielzoekers zeer moeilijk is en dat dit verband houdt met een gebrek aan voldoende middelen en de algemene instroom van migranten. Soms blijven asielzoekers dakloos of moeten ze in een overbevolkt opvangcentrum verblijven. Er is ook een verslechtering van de algemene omstandigheden in de migrantenkampen.

Recentelijk, in mei 2021, heeft de Europese Commissie opgeroepen tot solidariteit met Italië, dat niet langer in staat is de toestroom van migranten te beheersen (stuk 7, eigen onderstreping) :

"La Commission européenne a lancé lundi un appel aux États membres de l'UE pour qu'ils se montrent solidaires de l'Italie, alors que plus de 2.000 migrants et demandeurs d'asile ont accosté ces derniers jours sur l'île de Lampedusa. (...) Face à un nombre aussi important de personnes arrivées en très peu de temps, il faut montrer de la solidarité envers l'Italie. J'en appelle aux autres États membres pour qu'ils apportent leur soutien parla relocalisation" (transfert de demandeurs d'asile entre États membres), a lancé la commissaire européenne Ylva Johansson, après un entretien avec la ministre italienne de l'Intérieur Luciana Lamorgese."

Vrije vertaling :

"De Europese Commissie heeft de EU-lidstaten maandag opgeroepen solidair te zijn met Italië, nu de afgelopen dagen meer dan 2.000 migranten en asielzoekers op het eiland Lampedusa aan land zijn gegaan. (...) Geconfronteerd met zo'n groot aantal mensen dat in zeer korte tijd aankomt, moeten we solidair zijn met Italië. Ik roep de andere lidstaten op om steun te verlenen via relocatie" (overdracht van asielzoekers tussen lidstaten), zei Europees commissaris Ylva Johansson na een ontmoeting met de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken Luciana Lamorgese."

In tegendeel tot de analyse van verwerende partij loopt verzoeker echter de risico om verplicht op straat te leven in geval van terugkeer naar Italië. De verklaringen van verzoeker overeenstemmen met de verschillende algemene gegevens. Verwerende partij maakt een beoordelingsfout door het tegendeel te concluderen.

De AIDA-rapporten "Country Report Italy Update 2017", "Update 2018", "Update 2019" en "Update 2020" tonen al die gebreken in de opvangcentra in Italië aan.

Verschillende regeringscentra zijn onlangs gesloten (stuk 6, pg. 116-118):

"According to the data obtained by Altreconomia, the total number of CAS facilities at 31 July 2020 was 5,565 where 64,352 asylum seekers were hosted. The number of facilities decreased with about 500 units from the 6,004 existing in October 2019. The number of accommodated persons, however, did not drop by much (at the end of 2019 the total of people accommodated between first reception centers and CAS was 66,958). This suggests that in 2020 the trend of the closure of small CAS continued, prevented from continuing the reception activity by the effects of the 2018 Decrees and the 2018 tender specification schemes.

(...) In early 2019, some centres were closed by the Government. This is the case of Castelnuovo di Porto, Rome, Lazio, whose closure, albeit long awaited, has sparked serious criticism for the way in which it happened, and Cona, Venice, Veneto.

The first governmental centre of Mineo (Catania), Sicily, was definitively closed as of 10 July 2019.

As for the other centres, the way in which it was closed, the scarce or no consideration of vulnerable situations and the transfer of the guests to equally low-threshold centres, mainly in the Cara of Isola Capo Rizzuto, Crotone, have raised bitter criticisms also among organizations such as Doctors for Human Rights (Medu), who have called for the centre's closure for years.

(...) In Foggia, even if the centre of Borgo mezzanine is still indicated by Mol as a governmental first reception centre, according to information collected by ASGI in 2020, it has no longer hosted asylum seekers. People living there have been left there without services. The conditions of the modules have been reported as worse than the ones of makeshift camps. As of 25 March 2021 a part of it has been converted in covid-19 isolation centre.

Villa Sikania, a first accommodation centre in Agrigento, Sicily, was closed in 2019 but, in April 2020, due to the Covid-19 emergency, 70 people disembarked in Lampedusa were placed there in fiduciary isolation. Since then, the centre has become one of the centres for the fiduciary isolation of migrants disembarked in Lampedusa. Cases of prolonged isolation even beyond 30 days have been reported. On 3 September 2020, an Eritrean man, aged 20, died in an attempt to escape from that structure as he was hit on the street and died."

Met betrekking tot CAS's (huisvesting die bedoeld is om tijdelijk te zijn), bijvoorbeeld, merken we op (pg. 119 - eigen onderstreping):

"In case of temporary unavailability of places in the first reception centres, the Reception Decree provides the use of Emergency Reception Centres (centri di accoglienza straordinaria, CAS). The CAS system, originally designed as a temporary measure to prepare for transfer to second-line reception, expanded in recent years to the point of being entrenched in the ordinary system. The Reception Decree adopted in August 2015 missed the opportunity to actually change the system and simply renamed these centres from emergency centres to "temporary facilities" (strutture temporanee).

The CAS are identified and activated by the Prefectures, in cooperation with the Ministry of Interior.

Following Decree Law 113/2018, CAS facilities can be activated only after obtaining the opinion of the local authority on whose territory the structures will be set up.⁶¹³ Activation is reserved for emergency cases of substantial arrivals but applies in practice to all situations in which, as it is currently the case, capacity in ordinary centres are not sufficient to meet the reception demand.

Following the reform of the accommodation system made by Decree Law 130/2020, the CAS are specifically designed only for the first accommodation phase for the time "strictly necessary" until the transfer of asylum seekers to the SAI system.⁶¹⁴ The services guaranteed are the same as in the first reception centres (see Forms and Levels of Material Reception Conditions).

Decree Law 130/2020, implemented by L 173/2020, refrained from defining time limits for transfer to the proper accommodation system implemented in SAI, thus further endorsing a temporary and precarious approach to reception for asylum seekers. In 2018, the law stated that within one year of the entry into force of the 2018 reform, the Minister of Interior should have monitored the progress of migratory flows with a view to the gradual closure of the CAS centres.

There are over 5,500 CAS established across Italy. As underlined (see Forms and Levels of Material Reception Conditions), following the 2018 Mol tender specification schemes most of the small CAS were obliged to close, leaving the accommodation scene to large centres managed by profit organizations or big social cooperatives.

The fact that the majority of available places are currently in CAS, illustrates a reception policy based on leaving asylum seekers in emergency accommodation during the entire asylum procedure. The vagueness of the timing of the transfer from CAS remained unchanged with the 2020 reform and the

poor offer of the new tender specification schemes published in February 2021, in addition to the maintenance of the SAI system with a purely voluntary adhesion by the Municipalities, suggest that the situation will not change in the course of 2021."

Het AIDA-rapport voegt hieraan toe dat de omstandigheden slecht zijn, zowel in (overvolle) overheidscentra als in de CAS's.

Zelfs als ze eenmaal de erkenning van hun vluchtelingenstatus hebben gekregen, leven migranten in Italië in omstandigheden van extreme ontbering (stuk 4, pg. 61-62):

"The Italian system is based on the assumption that people with protection status can and must take care of themselves. Accordingly, there are only few accommodation places for them and these are generally temporary. Especially if someone has already exceeded the maximum length of stay at a center (max. six months after receiving protection status), the chances of finding accommodation are very small. This puts people with protection status, including women, single mothers, families and the mentally ill and disabled at the risk of becoming homeless.

(...) In Italy, the main social policy instrument used to mitigate and reduce social exclusion is pensions; other instruments are not very effective and Italian national standards are not very high. Italian family networks still constitute the most important though informal instrument of social welfare. While Italians can count on the help of their relatives should they need to, refugees naturally lack such a family network. As a result, they are actually worse off than native Italians. The Commissioner of Human Rights of the Council of Europe emphasized this fact in an earlier report on Italy."

Sociale en openbare huisvesting is moeilijk toegankelijk voor vluchtelingen en andere statushouders:

"This means that in practice, it is very difficult to get access to public housing for beneficiaries of international protection. From the time they have to leave the SIPROIMI project, generally six months (in exceptional cases up to eighteen months) after receiving protection status, they are left without accommodation.

(...) Based on the lack of capacity in the official reception system, or due to losing their right of access to the reception system, many asylum seekers and beneficiaries of protection are homeless and live on the streets, or in informal settlements, squats or shanty towns in various Italian cities, usually in unacceptable conditions."

De levensomstandigheden van de erkende vluchtelingen in Italië blijven dan ook bijzonder moeilijk:

"In view of Italy's high unemployment rate, it seems nearly impossible for people in the asylum process, recognised refugees or people with subsidiary or national protection to find a job. At most they find work on the black market, where the risk of exploitation is very high. The few existing jobs are usually temporary. The wage is not generally sufficient to rent an apartment and build a future with long-term prospects in Italy. However, this is the premise on which the social system is based

In addition, the necessary integration schemes are not in place. Many beneficiaries of protection therefore inevitably end up homeless and dependent on soup kitchens and emergency places to sleep run by charitable organizations. Constantly worrying about finding a bed for the night and the next meal makes it impossible for refugees to effectively integrate."

Uit het laatste rapport van Amnesty International van 2020-2021 stelt er dat de situatie door de coronavirus slechter wordt voor vluchtelingen, die in verontrustend omstandigheden leven: (stuk 6, pg. 264)

"Pendant la pandémie, des centaines de migrant-e-s vivaient dans des quartiers informels sans électricité ni service d'assainissement, avec un accès insuffisant à l'eau potable et à la nourriture. De nombreuses personnes sans abri à travers le pays n'ont pas eu accès à un hébergement sûr pendant le confinement et ont eu du mal à trouver de la nourriture et de l'aide en raison de la fermeture des soupes populaires et des dortoirs où des cas de COVID-19 avaient été détectés."

Vrije vertaling :

"Tijdens de pandemie leefden honderden migranten in informele nederzettingen zonder elektriciteit of sanitaire voorzieningen, met onvoldoende toegang tot schoon water en voedsel. Veel daklozen in het hele land hadden tijdens de inperking geen toegang tot veilig onderdak en hadden moeite om voedsel en hulp te vinden door de sluiting van gaarkeukens en slaapzalen waar gevallen van COVID-19 waren vastgesteld."

2.4.2 Medische zorgen

Vertragingen in de asielprocedure (inclusief opvang en toegang) hebben gevolgen, met name voor de toegang tot medische zorg. Er zijn verschillende praktische obstakels voor deze toegang tot medische zorg (stuk 6, pg. 128):

"The right to medical assistance is acquired at the moment of the lodging of the asylum application but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code assigned by Questure when lodging the asylum application. This means that it reflects the delay in lodging the asylum claim, which corresponds to several months in certain regions (...).

Pending enrollment, asylum seekers only have access to medical treatment ensured by Article 35 TUI to irregular migrants: they have access to emergency care and essential treatments and they benefit from preventive medical treatment programmes aimed at safeguarding individual and public health."

In het OSAR-verslag (stuk 4, 79-88) staat dat:

"Since the Salvini Decree came into force, many asylum seekers are confronted with the fact that they can no longer obtain a certification of residence from the municipality, which means that they cannot register for a tessera sanitaria at the local health authority ASL. This leaves them with restricted access to healthcare, limited to emergency services.

(...) For homeless regular migrants - whether they are asylum seekers who have lost their right to accommodation in the reception centres, or status holders who have been unable to secure a place to live - the fact that they cannot show an address leads them to being unable to obtain or prolong their residence permit. Without a valid residence permit, even regular migrants cannot register with the SSN, even though they would be entitled to, and have therefore no access to healthcare apart from emergency health services. These people, already vulnerable because they are homeless, are thus rendered more vulnerable, and pushed further to the margins of society.

(...) Interviews with various organizations that provide medical health services to asylum seekers reported further obstacles to gaining access to healthcare.

- *Language barrier: One problem that also existed previously but has been exacerbated by the Salvini Decree is the language (and/or cultural) barrier. Since the Capitolato that now governs first-tier reception centres reduced the cultural and linguistic mediation services for asylum seekers to (virtually) none at all, asylum seekers have to go to the general practitioner they are registered with by the local ASL without the support of a cultural mediator or translator. This makes it very difficult for general practitioners to make a proper diagnosis.*

- *Long waiting lists: Other organisations reported problems with regard to access to healthcare include long waiting lists for a referral to a specialist doctor or a medical intervention. According to 2019 data, the waiting time is 15 months for a cataract operation, 13 months for a mammography, 12 months for an MRI, 10 months for a CAT scan, and 9 months for a Doppler ultrasound examination. The treatment of any health problem that is not labelled as a priority can take longer than a year. Patients who are dependent on the health services provided within the SSN just have to wait; those who can afford it therefore use their resources to access private healthcare."*

Verwerende partij heeft niet haar beslissing opgenomen met de zeer zorgvuldigheid en maakte een fout van motivering door niet rekening houden met de objectieve elementen en persoonlijke elementen van het dossier.

2.4.3 Besluit

De verschillende bovengenoemde rapporten en actuele informatie bevestigen dat de omstandigheden in Italië zeer slecht zijn voor asielzoekers. Er is een gebrek aan eten, aan water, aan huisvestingen. Er is een erg gebrek aan de essentiële elementen om een leven overeenkomstig met de menselijke waardigheid te kunnen geven. Er zijn verschillende types van huisvestingen voor de migranten in Italië: CPSA, CDA en CAS, SPRAR, SAI. Alle centra zijn overvol en de fundamentele rechten van de migranten zijn niet geëerbiedigd.

Verwerende partij heeft zijn beoordeling gebaseerd op gedateerde informatie, en een verkeerde stelling mbt de daling van het aantal verzoeken.

Het is duidelijk dat, zou verzoeker naar Italië terug moeten gaan, er een schending van het artikel 3 EVRM zou zijn.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar beslissing suggereert, blijkt uit deze informatie dat tijdelijke centra tegenwoordig worden gebruikt om personen gedurende zeer lange perioden in Italië op te vangen, wat een bijzonder zorgwekkend feit is en de vrees kan wekken dat verzoeker in geval van overbrenging naar Italië in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten wordt behandeld.

In ieder geval kan een dergelijke overdracht niet plaatsvinden zonder individuele garanties van de Italiaanse autoriteiten - bijvoorbeeld wat betreft de praktische mogelijkheid om de asielaanvraag in Italië te registreren op grond van het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 4 november 2015 (nr. 29217/17/12). Dergelijke garanties moeten worden verkregen voordat er beslissingen worden genomen, wat in dit geval niet het geval was.

Verwerende partij maakt zich schuldig aan een gebrek aan grondigheid, wat des te ernstiger is omdat dit gebrek aan grondigheid rechtstreeks verband houdt met een reëel risico van schending van de door artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest beschermde rechten.

Uw Raad heeft de overdrachten naar Italië al opgeschort (Vreemdelingenbetwistingen, nr. 214.605 van 21.12.2018; Vreemdelingenbetwistingen, nr. 213.330 van 30.11.2018; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 215.169 van 15.01.2019). Uw Raad heeft in deze arresten benadrukt dat de situatie in Italië ernstig blijft en een grondig onderzoek vereist naar de mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM.

In het onderhavige geval heeft verwerende partij niet de nodige zorgvuldigheid gehad en heeft zij er niet op toegezien dat de betrokken grondrechten werden geëerbiedigd."

3.2.1 Verzoeker betoogt in het eerste onderdeel van het middel dat de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig is aangezien hij enerzijds het Schengen-grondgebied moet verlaten en anderzijds naar Italië moet gaan.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet schrijft ondermeer voor dat zodra de vreemdeling in het Rijk een asielaanvraag indient, de staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het asielverzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de staatssecretaris zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de betrokkene over te nemen. *In casu* werd vastgesteld dat dit Italië is. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië op 25 november 2021 wegens onwettelijke binnenkomst. België heeft vervolgens op grond van artikel 13(1) van de Dublin III-verordening de overname van verzoeker gevraagd en op 9 april 2022 heeft België meegedeeld dat Italië door het verstrijken van de termijn geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van deze feiten en het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, die aan Italië toekomt.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd: *"Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten (4)."

Verzoeker die niet over een paspoort beschikt en dit evenmin betwist, dient bijgevolg of het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen, of dient zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten indien hij zijn verzoek tot internationale bescherming wenst behandeld te zien. Verzoeker toont geen tegenstrijdigheid in de conclusie van de bestreden beslissing aan.

3.2.2 Verzoeker betoogt in het tweede onderdeel van het middel dat de termijn van 10 dagen op onwettige wijze is bepaald en niet op passende manier is gemotiveerd.

De Raad merkt op dat, ondanks de benaming van de huidige bestreden beslissing, er niet kan betwist worden dat het gaat om een toepassing van de Dublin III-verordening en dus om een overdrachtsbesluit.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dat verzoeker geschonden acht, betreft een omzetting van artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Deze richtlijn heeft betrekking op "terugkeer", zoals gedefinieerd in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, zijnde het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Dit blijkt eveneens uit artikel 1, §1, 5° van de vreemdelingenwet.

Thans ligt, ondanks de ongelukkige formulering, geen verplichting voor om zich te begeven naar een derde land, doch wel naar een lidstaat, met name Italië in het kader van de Dublin III-verordening. Het huidige "bevel" steunt ook niet op artikel 7 van de vreemdelingenwet, doch wel op artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft."

Er is dus in het kader van een overdrachtsbesluit geen sprake van een standaardtermijn van dertig dagen voor de vrijwillige uitvoering. De gemachtigde dient verzoeker enkel te gelasten hem voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van de verantwoordelijke lidstaat aan te melden. De gemachtigde heeft dat ook gedaan door erop te wijzen dat verzoeker zich binnen de 10 dagen diende aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties. In de Dublin III-verordening is nergens sprake van een termijn van dertig dagen voor een vrijwillige uitvoering van het overdrachtsbesluit. De enige overweging met betrekking tot de vrijwillige uitvoering van het overdrachtsbesluit staat te lezen in considerans 24 en luidt als volgt:

“Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken, en erop toe te zien dat overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek of onder geleide op humane wijze gebeuren, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid, en geheel in het belang van het kind, en met de grootst mogelijke consideratie voor de ontwikkelingen in de desbetreffende jurisprudentie, in het bijzonder wat de overdracht op humanitaire gronden betreft.”

Voor het overige zijn de dwingende termijnen van overdracht voor de lidstaat geregeld in de artikelen 28 en 29 van de Dublin III-verordening. Uit overweging 24 blijkt dat de lidstaten vrijwillige overdracht dienen te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken. Uit de stukken, die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat hij bij de kennisgeving van deze beslissing een brief kreeg getiteld “informatie reismodaliteiten” waarin staat dat hij verzocht wordt contact op te nemen met de gemachtigde voor praktische afspraken met betrekking tot zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten. Er wordt in vermeld dat verzoeker een doorlaatbewijs zal krijgen om hem naar de verantwoordelijke lidstaat te begeven en er wordt gesteld dat eveneens voor de praktische organisatie van de overdracht zal worden gezorgd zoals de reservatie en aankoop van tickets. Bijgevolg heeft de gemachtigde ruimschoots aan considerans 24 voldaan door passende informatie aan verzoeker te verstrekken.

Verzoeker kan in geen geval gevolgd worden dat de gemachtigde *in casu* diende te motiveren waarom 10 dagen werden toegekend om zich naar Italië te begeven. Het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst betreft een bijlage 13, die wel steunt op artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn en waarbij dus het bepaalde in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet.

3.2.3 In het derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen geldige wettelijke grondslag heeft waardoor het onwettig is.

De Raad herhaalt dat, ondanks de ongelukkige formulering van de bestreden beslissing, geen verplichting voorligt om zich te begeven naar een derde land, doch wel naar een lidstaat, met name Italië in het kader van de Dublin III-verordening. Het huidige “bevel” steunt ook niet op artikel 7 van de vreemdelingenwet, doch wel op artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Er is dus in het kader van een overdrachtsbesluit geen sprake van “bevel” om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde dient verzoeker enkel te gelasten hem voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van de verantwoordelijke lidstaat aan te melden. De gemachtigde heeft dat ook gedaan door erop te wijzen dat verzoeker zich binnen de 10 dagen diende aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties. De schending van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.4 In het vierde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM doordat verweerder niet op afdoende wijze de opvangvoorwaarden heeft geanalyseerd. Verzoeker meent dat de leef- en opvangomstandigheden in Italië voor asielzoekers zeer slecht zijn en verwijst naar het Tarakhel-arrest van het EHRM. Ook de Zwitserse ngo OSAR beveelt aan om af te zien van de overdrachten naar Italië. Verzoeker citeert uit het geactualiseerde rapport van 10 juni 2021. Verzoeker legt de nadruk op de stijging van het aantal asielverzoeken sinds 2021, dat de Italiaanse autoriteiten de asielzoekers proberen terug te keren naar Griekenland, dat Italië het land is met de meeste Dublin-terugkeerders en dat de toegang tot de asielprocedure (ook voor Dublin-terugkeerders) problematisch is. Verzoeker citeert uit het OSAR-rapport, AIDA-rapport en een arrest van de Raad. De verslagen tonen tevens aan dat de opvang van asielzoekers zeer moeilijk blijft wegens een gebrek aan voldoende middelen en de algemene instroom van migranten. Verzoeker loopt weldegelijk het risico om verplicht op straat te leven. Het AIDA rapport wijst eveneens op de slechte omstandigheden in de (overvolle) overheidscentra als in de CAS's. Eenmaal ze de erkenning van hun vluchtelingenstatus hebben leven migranten in Italië in omstandigheden van extreme ontbering. De vertragingen in de asielprocedure hebben tevens gevolgen voor de toegang tot medische zorg. Verzoeker meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de objectieve elementen en de persoonlijke elementen in het dossier.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker toekomt aan de Italiaanse overheden en dit gelet op artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Italië op 25 november 2021 wegens onwettelijke binnenkomst en dat Italië met toepassing van artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening op 9 april 2022 verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verweerder gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom volgens hem op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overname aan Italië. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Italië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië. Verweerder duidt ook aan welk bronnenmateriaal hij hiervoor heeft gebruikt en motiveert zijn besluit concreet op basis van de bevindingen in de gehanteerde rapporten. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling niet wordt aanvaard, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en hij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475)

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden.

Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest.

Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overname werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Italië deze artikelen niet worden geschonden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft en evenmin in België of in een andere lidstaat verblijvende familie heeft. Hij verklaarde dat hij op internet las dat België de beste plaats is om asiel aan te vragen, dat hij in België een paar vrienden heeft en in Italië niemand kent, dat hij normaal werd behandeld in Italië en dat hij geen medische problemen heeft. Tijdens zijn reis was hij bang voor verwijdering.

Verweerder steunde zich verder bij zijn beoordeling op meerdere arresten van het EHRM met betrekking tot Italië en de volgende rapporten: - het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde "Asylum Information Database - Country Report : Italy, laatste update in 2021", verder AIDA-rapport genoemd; het rapport "Reception Conditions in Italy. Latest developments. Update of the report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy from January 2020", van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie OSAR (Bern/Palermo), 10 juni 2021, hierna OSAR-rapport genoemd en het rapport "Mutual Trust is still not enough" van "Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council" (Bern/Kopenhagen), 12 december 2018.

Verweerder schetst in eerste instantie de situatie op het vlak van de toegang tot de procedure voor internationale bescherming in Italië, waarbij hij rekening houdt met de problemen die verzoekers om internationale bescherming en Dublin-terugkeerders op dit vlak kunnen ondervinden. Hij stelt vast dat deze problemen reeds langer bestaan en reeds werden gedocumenteerd in eerdere rapporten, en dat niettemin het EHRM in zijn arrest van 7 juni 2018 in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland niet oordeelde dat de algemene toestand in Italië overdrachten aan dit land in de weg staat. Uit het AIDA-rapport blijkt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het gegeven of er al een verzoek om internationale bescherming werd ingediend in Italië en/of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende het verzoek. Het AIDA-rapport stelt dat, in geval van overname, waarbij de betrokkene geen verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn initiële verblijf in Italië, zoals *in casu*, de mogelijkheid moet worden geboden een verzoek om internationale bescherming in te dienen volgens de reguliere procedure. Volgens het rapport werden in 2020, 1366 personen aan Italië overgedragen. Dit is een kwart van het aantal voor 2019. Aangezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdracht effectief sprake was van het verhinderen van het indienen van een asielaanvraag na overdracht, stelt verweerder dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkomingen die tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder verwijst naar het AIDA-rapport dat gewag maakt van problemen wat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft en de opmerkingen betreffende de lange duur tussen de eerste fase van aanmelding en de tweede fase

van formele registratie, evenwel wijst het AIDA-rapport tevens op de extra inspanningen die de afgelopen jaren zijn gedaan, onder meer door de inzet van EASO voor de “verbalizzazione” en dat het aantal verzoeken om internationale bescherming sterk is gedaald ten opzichte van 2019. Verweerder concludeert dat er zich problemen kunnen voordoen wat de toegang tot de procedure betreft maar niet dat het over een structureel gegeven gaat.

Wat betreft de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wijst verzoeker erop dat uit de verschillende rapporten naar voren komt dat er regelmatig moeilijkheden zijn voor asielzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te laten registreren. Volgens verzoeker zijn er problemen met de duur van deze registratie alsook vereisen sommige Questura een bewijs van woonplaats voor de registratie, wat voor asielzoekers vrijwel onmogelijk zou zijn te verkrijgen. Verweerder hield evenwel rekening met deze door verzoeker aangehaalde problemen bij de toegang tot de procedure voor internationale bescherming in Italië. Hij heeft concreet toegelicht waarom deze problemen volgens hem niet toelaten te besluiten dat alle overdrachten aan Italië dienen te worden opgeschort alsook waarom volgens hem in het specifieke geval van verzoeker niet blijkt dat deze problemen specifiek spelen. Verweerder stelt vast dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende en dat er de laatste jaren extra inspanningen zijn gedaan op dit gebied in Italië, alsook dat het aantal verzoeken om internationale bescherming volgens het AIDA-rapport sterk is gedaald ten opzichte van 2019. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven.

Gelet op de besproken motivering van de bestreden beslissing is verzoekers kritiek als zou verweerder de ter zake relevante informatie uit het beschikbare bronnenmateriaal niet in rekening hebben gebracht, geen rekening hebben gehouden met zijn persoonlijke situatie of onterecht niet hebben uitgelegd waarom hij niet zou worden geconfronteerd met de problemen die in de verschillende rapporten aan de orde worden gesteld, weinig ernstig te noemen. Evenmin kan hij dienstig aanvoeren dat niet blijkt dat de toegang tot de procedure voor internationale bescherming bij een terugkeer niet is gewaarborgd. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter hernemen van de bevindingen uit de beschikbare rapporten, bevindingen die verweerder evenwel mee in rekening heeft gebracht, zonder dat hij concreet aantoonde dat verweerder op basis van deze bevindingen in zijn concrete geval op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Wat het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad betreft, dient te worden aangestipt dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn situatie kan worden gelijkgesteld met deze van de betrokken in het door hem aangehaalde arrest.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing vervolgens dat het Italiaanse systeem voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming met de wet 173/2020 aanzienlijk is gewijzigd op het gebied van toegang tot het opvangsysteem. Het omvat drie fasen: de fase van eerste hulp en identificatie, de fase van bijstand bij het opstarten van de asielprocedure en verblijf in overheidscentra en de echte opvangfase in kleinere centra van het SAI-systeem. Verweerder benadrukt dat verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse instanties en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in een van de Italiaanse “hotspots” zal worden overgebracht. Verweerder merkt vervolgens op dat het AIDA-rapport bericht dat personen die worden overgedragen aan Italië en die in Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet, problemen kunnen ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang. Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen. Verweerder merkt evenwel op dat artikel 20 (1)a van de Opvangrichtlijn erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde kunnen intrekken indien een verzoeker de instelling verliet zonder de instanties op de hoogte te stellen. Hij wijst er evenwel op dat de Italiaanse regelgeving op dit vlak in overeenstemming is met de Opvang- en Procedurerichtlijnen en een dergelijke maatregel nog niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij wijst erop dat de beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep. Verweerder benadrukt tevens dat verzoeker, aangezien hij nog geen verzoek om internationale bescherming in Italië indiende, nog niet onder de Opvangrichtlijn viel. Verder motiveert verweerder: *“Het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen bekend zijn van personen die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen en meldt dat het aantal aankomsten in Italië in 2019 extreem laag was. Het meldt tevens dat problemen met betrekking tot toegang tot opvang niet meer te maken hebben met een tekort aan plaatsen, maar vaak met problemen in verband met de registratie van een verzoek om internationale bescherming (blz. 120). Het rapport meldt dat de materiële opvangvoorzieningen sterk kunnen variëren naargelang het centrum en afhankelijk kunnen zijn van de beheerder van het centrum (blz. 122 van het*

AIDA-rapport, blz. 6 van het OSARrapport). Volgens het rapport zijn de centra voor eerste opvang grote collectieve centra die vaak afgelegen zijn en er wordt melding gemaakt van overbevolking in de opvangcentra van de overheid en kwaliteitsproblemen (blz. 123)." Verweerder erkent dat er op basis van de door hem geraadpleegde rapporten opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië, maar dat deze rapporten niet toelaten te besluiten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het bieden van opvang aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Hij merkt op dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Hij wijst andermaal op het arrest van het EHRM van 7 juni 2018 in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland.

Het enkele gegeven dat Italië vraagt om solidariteit van de andere Europese lidstaten voor de aankomsten over zee, wijst nog niet op systematische tekortkomingen in de Italiaanse opvangvoorzieningen.

Verzoeker citeert verder passages uit het AIDA-rapport die volgens hem wijzen op slechte opvangomstandigheden en tekortkomingen in de opvangcentra. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan het zonder meer citeren van enkele passages uit het vermelde rapport. Na grondige analyse van de informatie in het rapport zoals deze ook door verzoeker wordt aangehaald – waarbij wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de door verzoeker bijkomend aangehaalde artikelen wezenlijk nog nieuwe informatie aan het licht brengen – heeft verweerder erkend dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt bij bepaalde aspecten van de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming, maar zonder dat blijkt dat dient te worden besloten dat Italië algeheel in gebreke blijft in het bieden van opvang aan verzoekers om internationale bescherming, in die mate dat kan worden gesteld dat er sprake is van systematische tekortkomingen. Verzoeker blijft volledig in gebreke enige concrete kritiek te formuleren gericht tegen de concrete vaststellingen aan de hand waarvan verweerder tot deze beoordeling is gekomen. Door het louter citeren van passages uit het aangehaalde rapport toont verzoeker niet aan dat verweerder op basis van de hierin vervatte informatie onjuiste gevolgtrekkingen heeft gedaan of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. De Raad wijst ten slotte nog op een recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief onthaald werden door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, M.T. t. Nederland, nr. 45695/19).

Verzoeker citeert nog een passage uit een van de OSAR-rapporten die volgens hem wijst op een gebrek aan toegang tot medische zorg in Italië. In dit verband heeft verweerder er evenwel op gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert. Verzoeker betwist dit niet, zodat niet blijkt dat hij op dit punt een concrete grief in het licht van artikel 3 van het EVRM kan doen gelden. Hiervoor dient men immers concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad leest in de door verzoeker aangehaalde informatie, en in het AIDA-rapport waarvan kan worden aangenomen dat dit de meest recente informatie bevat die beschikbaar is, ook niet dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang krijgen tot medische zorgen. Er is wel sprake van praktische problemen die soms moeten worden overwonnen, maar hiermee blijkt nog niet dat er sprake is van systematische tekortkomingen die verhinderen dat nog verzoekers om internationale bescherming kunnen worden overgedragen aan Italië.

De Raad merkt daarnaast op dat, zoals correct vastgesteld door verweerder in de bestreden beslissing, uit het Dublin-interview niet kan worden opgemaakt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van specifieke noden of een bijzonder kwetsbaarheid. Hij gaf aan geen gezondheidsproblemen te hebben. De Raad stelt vast dat er geen elementen zijn, die eigen zijn aan verzoekers persoonlijke toestand, die een overdracht naar Italië in de weg staan.

Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoot, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Italië.

Nu enerzijds niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest en anderzijds verzoeker ook op individuele gronden niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Italië dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren en evenmin dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende bepalingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder de door hem gebruikte rapporten slechts gedeeltelijk heeft gelezen of dat hij onterecht geen rekening hield met recente informatie die wel degelijk wijst op systematische tekortkomingen in de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en het opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming in Italië. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet op zorgvuldige wijze is gebeurd of dat enig relevant, concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste beoordelingsfout of een miskennis van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN